

## Islam, ateisme og kristendom

Enhver livsanskuelse står og falder med om den er sand eller ej.

Man kan aldrig bedømme en livsanskuelse – heller ikke en relativistisk eller ateistisk livsanskuelse – uden på forhånd at have taget stilling til, om den er sandhed eller løgn.

Skal vi behandle mennesker som dyr, dvs. ligesom Hitler, Stalin og Mao gjorde det?

Ja, det skal vi naturligvis, hvis den ateistiske livsanskuelse er sand, og hvis mennesket vitterlig ikke er andet end et dyr.

På samme måde, hvis Islam er sand. Hvis Islam er sand, så skal alle andre end muslimske mænd enten slås ihjel eller gøres til andenrangs borgere og slaver, thi det er hvad Allah forlanger, og sådan har samfund med muslimsk flertal også næsten altid været indrettede.

Er kristendommen derimod sand, og er mennesket derfor skabt i Guds billede og til evigt liv, så er det den værste synd at behandle mennesket som et dyr eller at give nogle mennesker lavere værdi end andre.

Så er også det mindste foster og den komplet demente olding guddommelige væsener med uendelig stor værdi.

Nu er der så nogle, som mener, at kristne mennesker er fanatiske i deres tro.

Men at sætte en modsætning op mellem fanatisme og ikke-fanatisme er noget sludder.

Også ham, som siger, at der ingen sandhed findes, er overbevist om det sande ved påstanden om, at der ingen sandhed findes, og han kan derfor føje titlerne latterlig og selvmodsigende til titlen fanatisk.

Der kan kun skelnes mellem sandhed og løgn. Og intet menneske kan sætte sig uden for denne skelnen.

Den ene form for fanatisme er god og sand, den anden er ond og usand.

Vi mennesker må nødvendigvis vælge en livsanskuelse. Og i dag findes der for os vel kun 3 livsanskuelser at vælge imellem.

*For det første* kan man være muslim og mene, at verden styres af en skjult og almægtig skæbnemagt ved navn Allah. En magt som har givet os en tilfældig lov som sætter skel mellem rent og urent, og at det livet alene drejer sig om, er at holde sig på den rette side af denne skelnen. Loven skal ikke følges fordi den er god, men fordi Allah siger det. I Islam handler alt derfor om lov, om magt og om underkastelse – også i mellem menneskelige relationer.

*For det andet* kan man være ateist og mene, at mennesket ikke er andet eller mere end et dyr og derfor skal behandle andre og sig selv derefter. Dvs. stræbe efter at tilfredsstille alle naturlige behov og gerne på bekostning af andre. For ateisten handler alt derfor om begær, magt og overlevelse. (Når ateister endnu ikke opfører sig helt efter denne lov, skyldes det, at de fortsat er prægede af deres forfædres kristendom.)

Eller man kan *for det tredje* være kristen og mene, at den almægtige Gud ikke er skjult, men tværtimod har åbenbaret sig fuldt og helt ved at lade et menneske, Jomfru Maria, blive sin moder, ved at blive født som mennesket Jesus og dø på korset for at bane vej for os til opstandelsen og det evige liv i Guds rige. I Jesus Kristus har Gud åbenbaret sig selv og sin selvofrende kærlighed fuldt og helt. For den kristne handler alt derfor om frihed, om sandhed og om kærlighed.

Det er de tre mulige livsanskuelser, vi står over for i dag. Man må nødvendigvis vælge en af dem, og har man valgt en livsanskuelse, så skal man naturligvis også leve efter den. Er man nu kristen, så ved man, i modsætning til ateisten, at der er noget, som er uendeligt vigtigere end magt og overlevelse. Nemlig frihed, sandhed og kærlighed. For disse tre ting døde Jesus på korset. Jesus Kristus døde af kærlighed for at forkynde sandheden og for at skænke os frihed.

Fordi vi har fået skænket denne frihed, derfor behøver vi som kristne intet at frygte. Heller ikke forfølgelse eller død.

